

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3476/20
20.5.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Драган Марковић, адвокат из Београда, ул. Тетовска бр. 7/5, против туженог ЈКП “Београд пут”, Београд, ул. Драгослава Срејовића бр. 2, ради накнаде штете, вредност предмета спора 627.890,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 7010/17 од 3.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 20.5.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 7010/17 од 3.10.2019. године у ставу првом, трећем, петом и у делу става другог изреке којим је обавезан тужени да тужиљи исплати и то: износ од 15.000,00 динара, на име плаћених трошкова вештачења, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, па до коначне исплате, износ од 2.600,00 динара, на име плаћених трошкова такси превоза, са законском затезном каматом почев од 24.12.2016. године па до коначне исплате, износ од 4.900,00 динара, на име плаћених трошкова такси превоза, са законском затезном каматом почев од 28.12.2016. године па до коначне исплате, износ од 6.000,00 динара, на име плаћених трошкова шлеп службе, са законском затезном каматом почев од 24.12.2016. године па до коначне исплате, износ од 18.000,00 динара, на име плаћених адвокатских трошкова подношења одштетног захтева и дописа Секретаријату за саобраћај, са законском затезном каматом почев од 29.04.2017. године па до коначне исплате, а све у року од 15 дана, од дана пријема писменог отправака пресуде, а под претњом извршења.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 7010/17 од 3.10.2019. године у делу става другог изреке, па **СЕ ОДБИЈА** тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да тужиљи на досуђени износ од 15.000,00 динара, на име плаћених трошкова вештачења, исплати законску затезну камату почев од 04.02.2017. године па до дана извршности ове пресуде, **КАО НЕОСНОВАН**.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 7010/17 од 3.10.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљи на име накнаде материјалне штете на возилу исплати износ од 431.390,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 03.10.2019. године па до коначне исплате, а све у року од 15 дана, од дана пријема писменог отправка пресуде, а под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљи на име накнаде материјалне штете исплати износ од 46.500,00 динара и то: износ од 15.000,00 динара, на име плаћених трошкова вештачења, са законском затезном каматом почев од 04.02.2017. године па до коначне исплате, износ од 2.600,00 динара, на име плаћених трошкова такси превоза, са законском затезном каматом почев од 24.12.2016. године па до коначне исплате, износ од 4.900,00 динара, на име плаћених трошкова такси превоза, са законском затезном каматом почев од 28.12.2016. године па до коначне исплате, износ од 6.000,00 динара, на име плаћених трошкова шлеп службе, са законском затезном каматом почев од 24.12.2016. године па до коначне исплате, износ од 18.000,00 динара, на име плаћених адвокатских трошкова подношења одштетног захтева и дописа Секретаријату за саобраћај, са законском затезном каматом почев од 29.04.2017. године па до коначне исплате, а све у року од 15 дана, од дана пријема писменог отправка пресуде, а под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати: за претрпљене физичке болове износ од 40.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 30.000,00 динара, што све укупно износи 70.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 03.10.2019. године па до коначне исплате, а све у року од 15 дана, од дана пријема писменог отправка пресуде, а под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, делимично је одбијен тужбени захтев тужиље, у делу којим је тражила да се обавезе тужени да тужиљи, на име накнаде нематеријалне штете преко досуђеног износа наведеног у ставу трећем изреке ове пресуде исплати: за претрпљене физичке болове износ од 40.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 40.000,00 динара, што све укупно износи 80.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 03.10.2019. године па до коначне исплате, као неоснован. Ставом петим изреке обавезан је тужени, да тужиљи, надокнади трошкове парничног поступка у износу од 182.158,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је у ставу првом, другом, трећем и петом изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка није тражио.

Испитујући правилност пресуде у побијаном делу на основу члана 386. Закона о парничном поступку ("Сл. Гласник РС" бр. 72/11, 49/13, 74/13, 55/14, 87/18 и 18/20), Апелациони суд је оценио да жалба туженог делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлoзима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, дана ... године у 01,10 часова, догодила се саобраћајна незгода у ... у ул. ... бр. ..., на путу за саобраћај возила у оба смера, на коме коловозне траке нису физички одвојене, на тај начин што је путничко возило марке „Volkswagen polo“ регистарске ознаке ... којим је управљала тужилња, крећући се коловозном траком на којој се истовремено налазе и шине за трамвајски саобраћај, упало у рупу на коловозу димензија 1,10 x 0,60 x 0,15м. Истом приликом на наведеном возилу је причињена материјална штета, а тужилња је претрпела физичке болове и страх, због чега је одмах позвала полицију која је извршила увиђај, а тужилња се истог дана јавила лекару у КБЦ Земун, а затим и дана 27.12.2016. године у КБЦ Бежанијска коса, где су јој констатоване повреде. Из налаза и мишљења судског вештака саобраћајне струке Богољуба Марковића од 03.02.2017. године (који налаз је тужилња приложила уз тужбу), те изјашњењења вештака од 17.01.2018. године и 17.05.2018. године, произлази да материјална штета на тужилњином возилу износи 431.391,00 динара, да је вештак висину трошкова поправке утврдио коришћењем програма „Audatex sistem“, да је прегледао наведено возило дана 28.12.2016. године, да возило није било у возном стању након удара у рупу, да приликом израде налаза није имао у виду записник о увиђају МУП-а, те да су оштећења на возилу могла настати од удара у рупу на коловозу, односно да нису могла настати у судару са другим возилом или ударом у неку вертикалну препреку. Из допунског налаза и мишљења судског вештака саобраћајне струке Богољуба Марковића од 11.10.2018. године, те изјашњења вештака од 20.03.2019. године, утврђено је да се на трамвајској баштици у правцу Бранковог моста, која је предвиђена и за кретање возила која излазе са паркинга изнад „Бетон хале“, налази ударна рупа на коловозу димензија 1,10x0,60x0,15м, да је имајући у виду пређени пут од места упада у ударну рупу до места заустављања, као и удаљеност места удара у рупу од места изласка са паркинга, утврдио да је брзина кретања возила VW Polo којим је управљала тужилња, у моменту удара, упада предњим десним точком у ударну рупу, могла бити 5 до 15 км/х, а што одговара изјави тужилње да се кретала брзином 5-10 км/х, да је анализом оштећења на возилу и изгледа места незгоде, положаја и димензија ударне рупе, утврдио да је приликом упада предњег десног точка возила у ударну рупу, дошло до оштећења носача агрегата, отварања оба предња ваздушна јастука и оштећења са тим повезаних делова, затезања оба предња појаса и неопходност замене управљачког уређаја - после испуцавања ваздушног јастука; да је појава ударне рупе дубине 0,15м димензија 1,10x0,60x0,15м која није била обележена никаквом сигнализацијом, представљала опасну препреку на путу, узрочно везану за стварање опасне ситуације и настанак ове незгоде, те да на страни возача возила Бојић Андријане, овде тужилње, није било пропуста везаних за настанак ове незгоде, имајући у виду да није могла нити морала да претпостави да је дубина ударне рупе 0,15м, нити је имала могућности да са паркинга изађе неким другим путем, сем пута којим се

кретала, а да ударна рупа није била обележена никаквом сигнализацијом, те да тужиља није могла да избегне рупу возећи уз леву ивицу трамвајске баштице, као и то да је предметно возило регистровано за пет особа и да дужина управљања возилом нема никакве везе са узроком настанка незгоде. Из налаза и мишљења судског вештака за област физикалне медицине и рехабилитације Др сци. мед. Александре Ракочевић Хрњак од 11.12.2018. године, те исказа вештака од 03.10.2019. године, произлази да је тужиља у саобраћајној незгоди која се догодила дана ... године у ..., у улици ... бр. ..., задобила лаке телесне повреде и то: нагњечење главе чеоно, нагњечење десне подлактице и угануће и истегнуће вратног сегмента кичменог стуба, да је због задобијених повреда трпела бол јаког интензитета у моменту задобијања повреде и током наредних десетак минута, средњег интензитета у трајању од 7 дана, а након тога слабог интензитета још 15 дана, да је вештак приликом давања налаза и мишљења имала у виду медицинску документацију КБЦ Божанијска коса и КБЦ Земун и наведене извештаје, да није прегледала тужиљу зато што је претрпела лаке телесне повреде, које нису оставиле трајне последице, да код тужиље постоје и друге повреде осим трзајне повреде врата, које су болеле тужиљу, те да је приоритет била рука и чело и да је на основу тога базиран налаз у погледу физичких болова. Из налаза и мишљења судског вештака неуропсихијатра Др Марије Инес Јовановић од 08.02.2019. године, те изјашњења вештака од 25.04.2019. године, произлази да је тужиља у саобраћајној незгоди која се догодила дана 23.12.2016. године у Београду, у улици Карађорђева бр. 2-4 задобила лаке телесне повреде, да је приликом предметног повређивања претрпела страх високог интензитета, у самом моменту незгоде примарни, у трајању од једног минута, а потом секундарни, у трајању до пет минута, јер је изненадно упадање аутомобила у рупу поред трамвајских шина, искакање ваздушног јастука и повређивање тужиље представљало угрожавање њеног телесног интегритета, да је секундарни страх средњег интензитета у вези тока и исхода лечења, тужиља трпела збирно недељу дана, те страх слабог интензитета у наредном периоду од десет дана, када је током обављања физикалне терапије, постепено дошло до редукције симптома и знакова предметних повреда, као и то да је на штетни догађај, тужиља реаговала симптомима страха, који се манифестовао повременим вртоглавицама, непријатним сећањем на догађај, немиром, знојењем и тремором, које реакције су трајале три месеца, након чега је дошло до психичке стабилизације, те да код тужиље постоји и у данашње време страх од вожње са избегавањем услова за дешавање сличног догађаја, а да предметно повређивање није довело до умањења опште животне активности. Даље је утврђено да је тужиља, будући да аутомобил којим је управљала, након наведене саобраћајне незгоде није био у возном стању, ангажовала шлеп службу у циљу уклањања возила са улице, а за коју услугу јој је издат рачун од стране предузетника ВВ дана ... године, на износ од 6.000,00 динара, да је тужиља пре подношења тужбе у овој правној ствари ангажовала судског вештака саобраћајне струке Богољуба Марковића, који је дана 03.02.2017. године израдио налаз, те испоставио рачун тужиљи на износ од 15.000,00 динара, да је тужиља ради одласка код лекара дана 23.12.2016. године и 27.12.2016. године, ангажовала такси превоз, те да су јој по том основу издати рачуни у висини од 2.600,00 динара и 4.900,00 динара, да се пуномоћник тужиље, адвокат Драган Марковић, пре подношења тужбе у овој правној ствари дана 13.02.2017. године обратио "Дунав осигурању" са захтевом за накнаду штете коју је тужиља претрпела у наведеној саобраћајној незгоди, а по основу полисе осигурања од одговорности из делатности ЈКП "Београд пут", те да је 28.03.2017. године послао

допис Секретаријату за саобраћај Градске управе града Београда, ради достављања плана вертикалне и хоризонталне сигнализације Карађорђевој улици, зона "Бетон хала", а за које услуге је овде тужила испоставио рачун у висини од 18.000,00 динара. Износ по наведеним рачунима тужила је измирила.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је доносећи ожалбену пресуду, правилно применио одредбе члана 5, 8, 16, 17 и 18 Одлуке о улицама, локалним и некатегорисаним путевима ("Сл. лист града Београда" бр. 3/01. 15/05 и 29/07), те одредбу члана 14 Статута ЈКП "Београд-пут" од 13.06.2016. године, налазећи да послове управљања, одржавања, заштите и развоја улица и локалних путева на подручју на територији градске општине Стари град, а самим тим и Карађорђевој улици где се догодила предметна саобраћајна незгода, обавља Дирекција за путеве града Београда, да је Дирекција за путеве одржавање улица и локалних путева поверила туженом, као предузећу које је основао град Београд за обављање ових послова, да је тужени пропустио да врши послове одржавања улица и путева, имајући у виду да није санирао ударну рупу на коловозу Карађорђевој улици у Београду, да исту није обележио одговарајућом сигнализацијом, на који начин је довео у опасност све учеснике у саобраћају на предметној локацији, а самим тим и тужилу, која је управљајући својим возилом, упала у наведену рупу и истом приликом претрпела материјалну и нематеријалну штету, а коју штету је тужени дужан да јој надокнади, имајући у виду наведене одредбе Одлуке, Статута града Београда, као и одредбе чланова 154, 155, 174, 176, 185, 189 и 200 Закона о облигационим односима.

Сходно наведеном, те утврђеној одговорности туженог у овој правној ствари, правилно је првостепени суд полазећи од налаза и мишљења судског вештака саобраћајне струке Богољуба Марковића од 03.02.2017. године, те изјашњења вештака од 17.01.2018. и 17.05.2018. године, а који налаз и мишљење, као и изјашњења је прихватио у потпуности, као стручне и објективне, дате по свим правилима струке, те рачуна такси службе од 23.12.2016. године и 27.12.2016. године, рачуна фирме за превоз хаварисаних возила од 23.12.2016. године, као и рачуна издатог од стране пуномоћника овде тужиле дана 10.04.2017. године, обавезао туженог да тужила надокнади материјалну штету у висини исказаној у наведеним рачунима, одлучивши као у ставу првом и другом изреке ожалбене пресуде. Правилна је и одлука о законској затезној камати на наведене износе, која је тужила досуђена применом одредбе члана 277 ЗОО, почев од доспелости сваког појединачног износа накнаде материјалне штете па до исплате, у складу са чланом 186 ЗОО-а.

Такође, правилно је првостепени суд обавезао туженог да тужила на име трошкова вештачења по рачуну судског вештака од 04.02.2017. године исплати износ од 15.000,00 динара. Иако је у наведеном делу првостепени суд применио члан 155 ЗОО-а сматрајући да се ради о штети, овај суд налази да је наведени износ од 15.000,00 динара правилно досуђен, због чега је у том делу одлука и потврђена, али из других разлога. Ово стога што наведени износ представља трошкове парничног поступка, имајући у виду да је реч о доказном средству ради утврђивања основаности тужбе, приложеном уз тужбу у складу са чланом 261 ЗПП-а, на који трошак тужила има право, обзиром на успех у спору.

Са изложеног, како се ради о трошковима поступка тужила на овај износ има право на камату од дана извршности ове пресуде, па до исплате, сагласно одредбама члана 277. и 324. Закона о облигационим односима. Имајући то у виду, овај суд је преиначио одлуку о камати на досуђени износ трошкова вештачења, на тај начин што је одбио потраживање тужиле на име законске затезне камате од дана 04.02.2017. године, па до дана извршности пресуде, одлучивши као у ставу другом изреке ове пресуде.

Неосновани су жалбени наводи туженог да тужиле не припадају трошкови на име вештачења обављеног пре подношења тужбе у овој правној ствари, имајући у виду да је тужила поступила у складу са овлашћењем из члана 261 став 1 ЗПП-а, те уз тужбу приложила наведено вештачење, као и чињеницу да је исто прихваћено од стране првостепеног суда.

Неосновано се жалбом туженог указује да тужила нема право на накнаду трошкова на име ангажовања пуномоћника адвоката за подношење одговарајућих захтева "Дунав осигурању", као осигуравачу туженог, те Секретаријату, имајући у виду да је тужила правно неука странка, да је иста ради заштите својих права у вези са штетним догађајем, морала ангажовати пуномоћника из реда адвоката, а што указује да су наведени трошкови били потребни за вођење ове парнице.

Сходно наведеном, те утврђеној одговорности туженог у овој правној ствари, првостепени суд је полазећи од налаза и мишљења судских вештака за област физикалне медицине и рехабилитације др Александре Ракочевећ Хрњак и неуропсихијатра др Марије Инес Јовановић, као и изјашњења вештака, а које је прихватио у потпуности, као стручне, објективне и дате по свим правилима струке, правилно и адекватно одмерио правичне износе накнаде нематеријалне штете које је тужила претрпела услед наведене саобраћајне незгоде, а према критеријумима прописаним одредбом члана 200. став 1. ЗОО, имајући у виду интензитет и трајање претрпљених физичких болова и страха, као и све остале околности случаја, при чему је водио рачуна и о значају повређеног добра, циљу коме служи накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Неосновани су жалбени наводи туженог да у конкретном случају није одговоран за штету коју је претрпела тужила, већ да је одговорна Дирекција за путеве Града Београда, имајући у виду да се саобраћајна незгода догодила на делу коловоза који је намењен кретању трамваја, чињеницу да из одредбе члана 18. став 1. Одлуке о улицама, локалним и некатегорисаним путевима произлази да трамвајски колосек одржава предузеће које обавља трамвајски превоз, те чињеницу да из одредбе члана 18. став 2. наведене одлуке произлази да коловоз одржава Дирекција за путеве, а не овде тужени.

Наиме, неспорно је да је чланом 18. у ставу 1. цитиране Одлуке предвиђено да "трамвајски колосек одржава предузеће које обавља трамвајски превоз", те да је одредбом става 2. истог члана дефинисано следеће: "Трамвајски колосек, који је саставни део коловоза и којим се обавља и саобраћај осталих возила, одржава

предузеће које обавља трамвајски саобраћај, а коловоз одржава Дирекција за путева”. Цитираном одредбом члана 18. став 2. наведене Одлуке, на јасан и недвосмислен начин је направљена разлика између: трамвајског колосека, где се обавља само и искључиво саобраћај шинских возила и чије одржавање спада у надлежност предузећа које обавља трамвајски превоз и коловоза који је саставни део трамвајског колосека, где се поред саобраћаја шинских возила обавља и саобраћај осталих возила, чије одржавање коловоза који је саставни део трамвајског колосека спада у надлежност Дирекције за путеве. Исто тако, цитираном Одлуком у члану 5. став 1. је утврђено да главне и локалне путеве на подручју градских општина: Вождовац, Врачар, Звездара, Земун, Нови Београд, Палилула Раковица, Савски венац, Стари град и Чукарица, утврђује Скупштина града Београда. Чланом 8. наведене Одлуке утврђено је да послове управљања, одржавања, заштите и развоја улица и локалних путева на подручју градских општина из члана 5. став 1. обавља Дирекција за путеве града Београда, док је чланом 16. одлуке утврђено да одржавање улица и локалних путева Дирекција за путеве поверава предузећу које је основала скупштина града Београда за обављање ових послова или другом предузећу.

Из цитираних одредби јасно произлази да Дирекција за путеве, поверавањем послова одржавања улица и локалних путева јавном предузећу, врши пренос обавезе одржавања улица и локалних путева, из ког разлога предметно јавно предузеће постаје овлашћено за вршење ових делатности па самим тим и одговорно за штету насталу из одговорности по основу делатности. Како је тужени основан од стране Града Београда као предузеће које обавља комуналну делатност одржавања улица и путева на територији градских општина одређених актима града Београд то је исти, у складу са чланом 14. статута ЈКП "Београд пут" од 13.06.2016. године, за који статут је Скупштина града Београда донела Решење о давању сагласност на статут од 22.06.2016. године, одговоран за одржавање коловоза као и постављање вертикалне и хоризонталне сигнализације на улицама и путевима на територији града Београда. Наиме, како је одредбом члана 14. Статута ЈКП "Београд пут" јасно предвиђено да комунална делатност туженог обухвата, између осталог, и одржавање коловоза као и редовно одржавање саобраћајне опреме и сигнализације на улицама и општинским путевима, самим тим постоји одговорност туженог за штету коју је тужила претрпела, имајући у виду да тужени није санирао предметну ударну рупу на коловозу, те исту није обележио постављањем хоризонталне и вертикалне сигнализације.

За обављање ових послова туженом није био потребан никакав посебан налог издат од стране Дирекције за путеве, нити од Секретаријата за Саобраћај, јер су ови послови поверени на вршење туженом. Посебан налог би евентуално био потребан за обављање послова из делатности туженог, а који послови се не односе на одржавање коловоза, што није конкретан случај. Неосновани су жалбени наводи туженог да је постојао допринос тужиле настанку штетног догађаја, имајући у виду да је у писаној изјави коју је дала на лицу места саобраћајне незгоде навела да је приликом излаза аутомобилом са паркинга код Бетон хале, зауставила ауто, пресвукла јакну и видела испред рупу коју је затим покушала да обиђе, да је точак склизнуо и аутомобил упао у рупу, те да није прилагодила брзину кретања возила особинама и стању на путу и другим саобраћајним условим.

Наиме, из допунског налаза и мишљења судског вештака саобраћајне струке Богољуба Марковића од 11.10.2018. године, те изјашњења вештака од 20.03.2019. године, а који налаз и мишљење, као и изјашњење је прихватио у потпуности, као стручне, објективне и дате по свим правилима струке, произлази да је вештак имао у виду наводе туженог о доприносу тужиље настанку штетног догађаја, као и изјаву тужиље дату на лицу места, брзину кретања возила којим је тужиља управљала, као и све друге околности настанка ове саобраћајне незгоде, али да је нашао да на страни тужиље није било пропуста везаних са настанак ове саобраћајне незгоде, јер тужиља није могла, нити морала да претпостави да је дубина ударне рупе 0,15м, да није имала могућности да са паркинга изађе неким другим путем, сем пута којим се кретала, а да ударна рупа није била обележена никаквом сигнализацијом, те да тужиља није могла да избегне рупу возећи уз леву ивицу трамвајске баштице. Сходно томе, правилно је првостепени суд, оценом наведеног налаза и мишљења, утврдио да у конкретном случају не постоји допринос тужиље настанку штетног догађаја, због чега овај суд налази да у конкретном случају нема места примени одредбе члана 192. став 1. ЗОО којом је прописано да оштећеник који је допринео да штета настане или да буде већа него што би иначе била, има право само на сразмерно смањену накнаду.

Приликом одлучивања о основаности жалбе туженог, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе које је тужени истакао у жалби али их, будући да не могу довести до другачије, за туженог повољније, одлуке у овом поступку, није посебно образлагао, сагласно члану 396. став 1. Закона о парничном поступку.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка у ставу петом изреке пресуде, имајући у виду да преиначење у овом поступку није утицало на њихову висину, а који трошкови су тужиљи досуђени правилном применом одредби члана 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку, као и Адвокатске тарифе важећој у време доношења одлуке о трошковима поступка и Таксене тарифе, важећој на дан настанка таксене обавезе.

Са свега изложеног, Апелациони суд је на основу члана 390. и 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу првом изреке, а на основу члана 394. став 1. тачка 4. Закона о парничном поступку, као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић